VII. évfolyam, 30. szám 1951. július 26

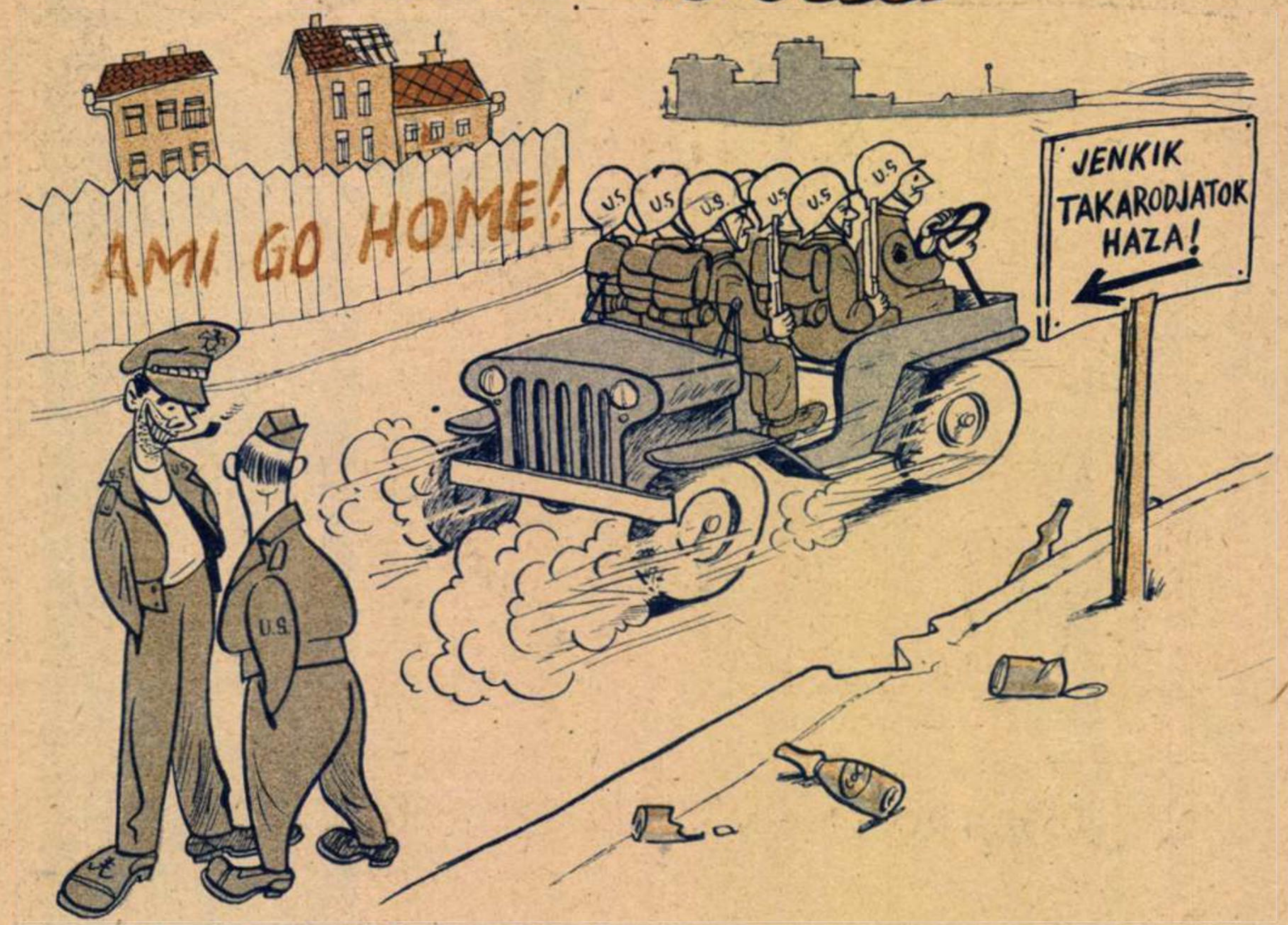
Ludas Matyi

70 fillér

De Gasperi: Züm, züm, sose búsulj Scelba komám, ha meg is bukott a politikánk, azért nyomot hagytunk a történelem lapjain.

Amerikai ötlet

— Mit szól kapitány a találmányomhoz? Ez a „Go home"-autó. Amikor bevonulunk egy városba, úgy néz ki, mintha kivonulnánk onnan.

Lelki előkészítés

A nyugati burzsoá sajtó megbotránkozva jelenti, hogy a német ifjúság nem hajlandó belépni a fasiszta hadseregbe. Adenauer közbenjöttével a német újfasiszta egyesületek vállalták a konok német ifjak „lelki előkészítését".

NÁCI VEZETŐ: Édes fiam, ismét alkalom nyilik arra, hogy a német nemzet harcokban bizonyítsa be faji felsőbbrendűségét. Ne felejtsd el, hogy Deutschland, Deutschland über alles . . .

NÉMET IFJÚ: Én nem felejtem el Sztalingrádot.

NÁCI VEZETŐ: Ne légy konok, gyermekem. Gondolj dicső multunkra. Gondolj Wotanra és Sigfriedre, gondolj Bismarckra és Nagy Frigyesre. (Súgva): Gondolj Hitlerre.

NÉMET IFJÚ: Én 1918-ra és 1945-re gondolok. Berlin ostromára gondolok.

NÁCI VEZETŐ: Makacs vagy fiacskám. Most más a helyzet, a hatalmas Amerika velünk van. Gyújts rá egy Camelre . . .

NÉMET IFJÚ: Nem szeretem az amerikai cigarettát. Nem szeretem az amerikai pofonokat, amiket részeg tisztektől az utcán kapunk. Nem szeretem az amerikai életformát, amelynek védelmében engem akarnak hasbalövetni.

NÁCI VEZETŐ: Érzéketlen vagy, édes gyermekem. Hát nem sajnálod azt a szegény jó öreg Trumant, aki olyan nagy bajban van? Segítened kell rajta, ne légy szívtelen. Hát nincs neked apád?

NÉMET IFJÚ: Nincs. Elesett a háborúban. Éljen a világbéke!

NÁCI VEZETŐ (felugrik, ordít): Vigyétek a másik szobába és addig verjétek, amíg észre nem tér. (Leül és nyájas mosollyal az ajtónállóhoz fordul): Kérem a következő lelket.

A bámészkodók kritizálnak

— Nézzétek a Veres szaktársat, megint késett három percet. Ugylátszik, őt nem érdekli, hogy ezzel bennünket is megkárosít.

MULT ES JELEN

— El sem tudod képzelni, Marci bácsi, mennyi jóban részesülünk mi, ipari tanulók.
— El sem tudjátok képzelni, gyerekek, mennyi rosszban részesültünk mi, amikor tanoncok voltunk.

Huncut az, aki rosszat gondol?

Megkívántam az őszibarackot, mert hamvas, azután vettem egy félkiló sárgát, mert olcsó. Barack barack, nyugtattam meg kivánós természetemet. Sőt az igazi barack a sárgabarack, még akkor is, ha történetesen híre sincs rajta a hamvnak. Bár, nézetem szerint, ha egy baracknak sikerül is hamvasan megőszülni, azért még nem kellene olyan magasan hordani az árát, hogy énnekem ilyen problémáim legyenek. De nem is a barack itt a probléma, hanem a zacskó, amibe beletették. Ez a zacskó valamikor egy lexikonnak volt szerves alkotó része és az olcsó barack híg, kifolyó leve ellenére is megállapítottam rajta, hogy a 284-es oldalszámot viselte. Kár, hogy a legnagyobb részét elmosta a barack leve és így csak egészen hézagos részleteket tudtam meg a térdszalagrend nagyságáról és születésének körülményeiről.

Egyet azonban egész tisztán ki tudtam olvasni, a térdszalagrend feliratát: „Huncut az, aki rosszat gondol!" Azután egy sárga folt következett, majd újra olvas-

ható nyomtatás: „1350-ben alapított előkelő angol rend." Azután megint egy sárga folt, utána alig olvasható szöveg: „III. Eduard angol király egy udvari bál alkalmával megigazította X. hercegnő udvarhölgy lecsúszott harisnyakötőjét, az udvaroncok gúnyos mosolyától kísérve." A fent idézett mondás e pillanatban vált királyi aranyköpéssé, amit később a kiválasztott rendek éremre vésve a lecsúszott harisnyakötőhöz hasonló szalagon a nyakukban hordtak. Sajnos, csak ennyit tudtam kiolvasni, a többit megette a barack. Így saját fantáziámra bizva követem a térdszalagrend történetét.

A III. Eduard nevet viselő angol király szabad idejében, amikor nem vágtatott fakó lován, üde, hamvasarcú udvarhölgyeivel táncolt, vagy szedte le a hamvaikat ott, ahol még az udvaroncok sem látták. X. hercegnőn, aki még alig töltötte be a tizenhatodik életévét, annyi volt a hamv, hogy két kiló őszibarackra is elég lett volna. De a százhúszkilós Eduardnak ez meg se kottyant és életcélul tűzte ki, hogy az ilyen és ehhez hasonló udvarhölgyektől lehetőleg annyi legyen felséges vágyainak közelében, hogy hiányérzetet efajta portékából ne kelljen szenvednie. E célból szokta volt megrendezni hét birodalomra szóló udvari báljait. Ezeken a bálokon nemcsak azt döntötték el, hogy ki tud szebben és jobban táncolni, hanem azt is: ki lesz a felséges úr követ-

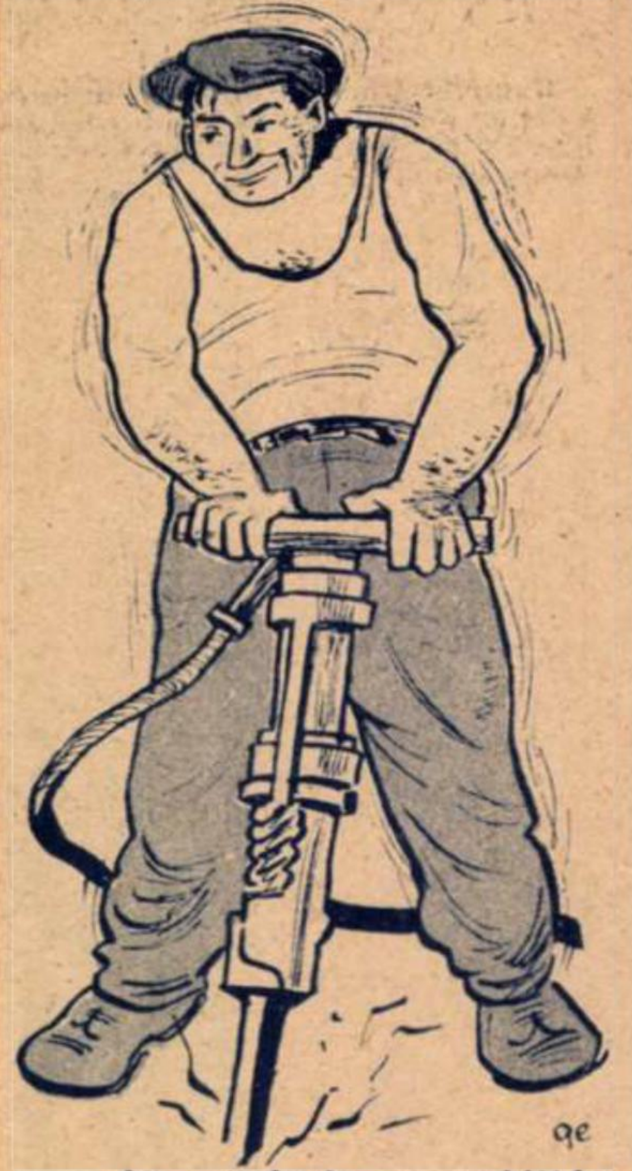
kező hamvaskája. A térdszalagrend születésének bálján X. hercegnőre esett a minden ellenállást eleve leküzdő királyi tekintet, aminek hatása alól még a legkörmönfontabb udvarhölgyek sem tudták volna nemlegesíteni magukat.

Szóval az udvari bál kezdetét vette és a hatalmas király az első csürdöngölőt X. hercegnővel csinálta végig. Azaz nem is végig. Mert körülbelül a közepetáján tartottak, amikor az alig félórával ezelőtt a király felkent kezei által lazán felkötött harisnyakötő minden királyi etikettet sutbadobva, elhagyta állomáshelyét. A király pillanatok alatt felismerte a történelmi esemény nagyságát és miközben másodízziglen kötötte meg X. hercegnő makrancos térdszalagját, beledörögte a gunyorosan mosolygó udvaroncok fülébe, hogy: „Huncut, aki rosszat gondol!"

Én nem akarok huncut lenni, tehát nem is gondolok rosszat, de ha élne a druszám, megkérdezném tőle, hogy az első térdszalagrendes kitüntetést miért X. hercegnő férje kapta meg?

BERNATH EDE

Egy őszinte ember,

. . . aki mindenki szemeláttára és füle hallatára fúr.

Szőrmeiparunk fejlesztésére nyúlfarmok létesülnek

— Na gyerekek, válasszatok magatoknak valami szép fazont: mik akartok lenni, ha megnőttök?

Egyes selejtgyártók figyelmébe

— Jóképű shortod van, öregem!
— Ez kérlek nem short, hanem hosszú nadrág. Csak egy kicsit rövidre sikerült . . .

Mozart és a pesti postások sikeresen működnek együtt...

. . . mert a Postás Szakszervezet kultúregyüttese mintaszerű előadásban mutatta be a nagy zeneszerző „Éneklecke" című kisoperáját.

HETI KRÓNIKA

Nyugat-Németországból kitiltották a német demokratikus köztársaságban kiadott könyveket, köztük Goethe és Heine műveit is.

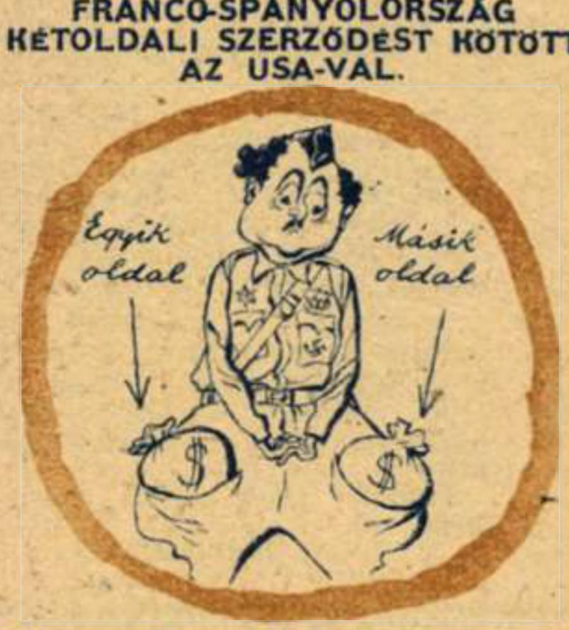
Adenauer: Nem engedem be a maguk műveit, mert veszélyeztetik az én műveimet!

A KESZONI FEGYVERSZÜNETI TÁRGYALÁSOK HATÁSA.

TŐKÉSEK: Harrykám, tönkremegyünk!
TRUMAN: Ne féljetek gyerekek, amíg engem láttok!
TŐKÉSEK: Hiszen éppen attól félünk, hogy már nem látunk soká! ...

FRANCO-SPANYOLORSZÁG KÉTOLDALI SZERZŐDÉST KÖTÖTT AZ USA-VAL.

Képünk Francot ábrázolja a kétoldali szerződés megkötése után.

ÚJABB KORMÁNYVÁLSÁG FRANCIAORSZÁGBAN.

— Ne szaggasd a nadrágodat, Pierre. Ha rossz leszel, miniszterelnöknek adlak!

Fentről jött az utasítás!

A lakásépítő vállalatnál, ahol ez az eset megtörtént, a kultúrcsoport ügye bizony rosszul állt. A színjátszók ásatag darabokat játszottak és a kultúrvezetőnek fogalma se volt arról, hogy a Szaktanács minden hónapban műsorfüzetet ad ki, amely tele van időszerű versekkel, dalokkal, színdarabokkal.

Egyszer aztán a műsorfüzet szervezője ellátogatott a vállalat igazgatójához, akivel megbeszélte, hogy a kultúrmunka megjavítása érdekében az üzem a szociális alapból minden hónapban megveszi a füzetet.

Mikor az első példányok megérkeztek, az igazgatóság magas színe elé idézte Bozónét, a kultúrfelelőst. Utasították, hogy vegye át a műsorfüzeteket, a kultúralapból fizesse ki és a felhasznált anyagok felsorolásával együtt a pontos elszámolást juttassa el az igazgatóságnak, ahonnan majd kiértékelve küldik be a Szaktanácsba. Juj! Bozóné nem volt túl boldog, de nem tehetett semmit.

— Fentről jött az utasítás!

Két hét mulva Bozóné, az üzemi kultúrfelelős átszólt telefonon az egyik színjátszó felelősnek és közölte vele, hogy fontos feladatot bíz rá. Neki kell majd a műsorfüzeteket a kultúrbrigádok között szétosztani, az árat kifizetni, az anyagokból a műsort elkészíteni, stb. Mikor Pacsorek, a kultúragitátor méltatlankodni kezdett, Bozóné felemelte a hangját és így szólt:

— Fentről jött az utasítás!

Pacsorek, a színjátszó felelős csak egy hónapot várt, míg a következő példányok is megérkeztek, aztán egyet gondolt és átvitte a csomagot a sajtófelelősnek (tulajdonképpen az ő resszortja!) és felszólította, hogy ossza szét a füzeteket, fizesse ki a pénzt, készítse el a felsorolást ... Mikor Sebő, a sajtófelelős tiltakozott, Pacsorek felemelte a kezét és így szólt:

— Fentről jött az utasítás!

Sebő, a sajtófelelős se volt buzgóbb, mint Pacsorek. A háromhónaposra gyarapodott műsorfüzeteket átcipelte az oktatási felelősnek. Teknős, az oktatási felelős a szimmetria kedvéért várt a félév végéig, aztán összeszedte az egymásra dobált csomagokat és kiskocsin áttolta a pénztároshoz. De a pénztáros sem vállalta és az ÜB-titkár sem vállalta, se a DISZ, se a Sakkör, se az MNDSZ. Nem vállalta a portás, a soffőr, a kifutó, a népnevelő és a szoc.-polos. Nem vállalta senki, senki, senki! És szájról-szájra járt az ige:

— Fentről jött az utasítás!

A színjátszók még mindig ásatag darabokat játszottak. Az egyik irodában a mennyezetig nőtt a régi műsorfüzetek halmaza. Ekkor előállt egy szaktárs és megkérdezte, hogy ki vállal ezért felelősséget? Ki? Senki! Nem vállalta a szoc.-polos, a soffőr, a kifutó, a portás, a népnevelő. Se a DISZ, se az MNDSZ. Nem vállalta a Sakkör, az ÜB, a pénztáros. És az oktatási, sajtó-, kultúrfelelős se volt különb. Akkor a felháborodott szaktárs dühösen szólt a körülötte állókra:

— Azonnal meg kell állapítani, ki a felelős! Adjatok nekünk időszerű, jó műsorokat!

Majd kinézett az ablakon, átellenben új, hatalmas ház épült. A szaktárs szigorúan felmutatott az épületre, ahol a napfényben munkások dolgoztak:

— Fentről jött az utasítás!

Országh György

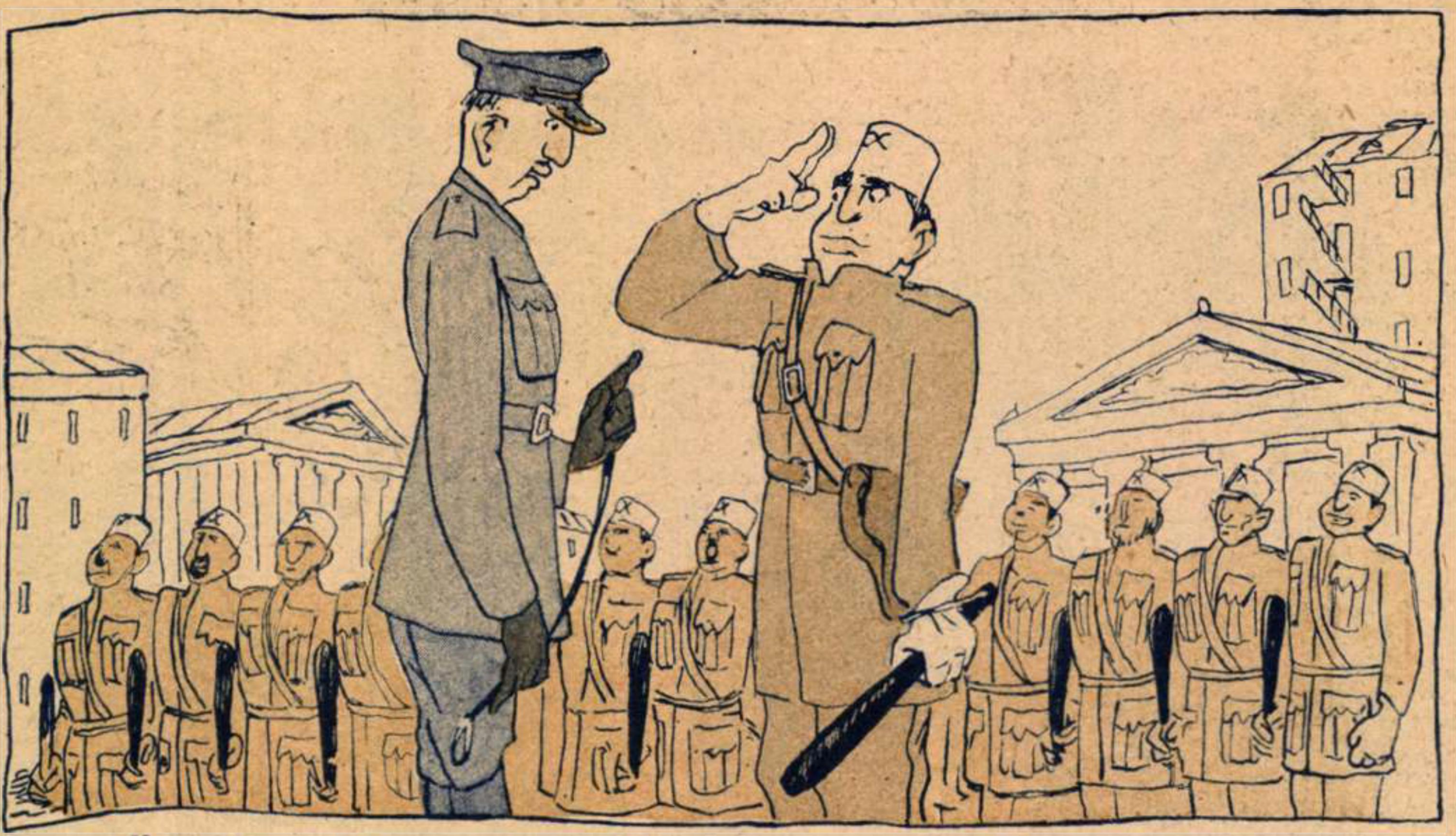
Várakozásnélküli fogászati rendelő nyílt a Szentkirályi-utcában

— Miért sétál itt fel s alá, ahelyett, hogy felmenne? Hiszen ott minden várakozás nélkül kezelésbe veszik!

— Éppen attól félek.

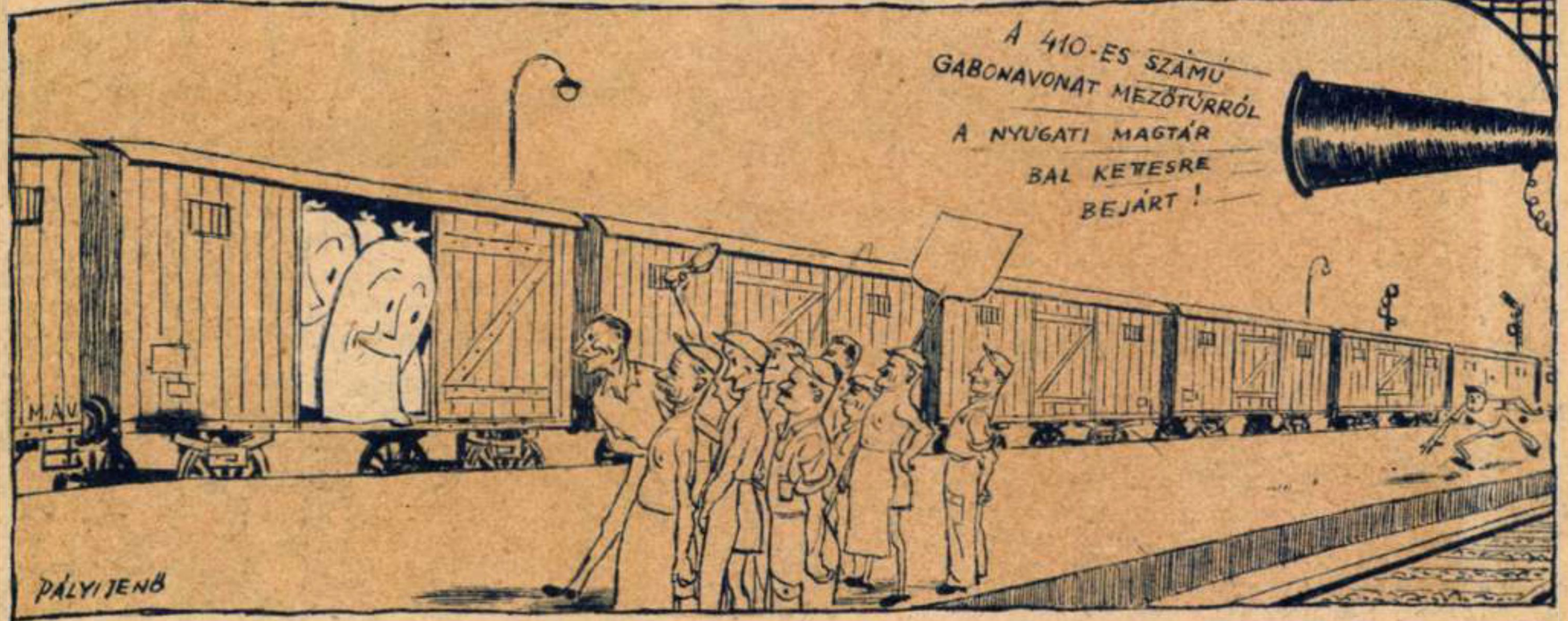
GÖRÖG VÁLASZTÁSOK

— Ha valaki az utcára megy, azonnal lefogni, — és szavazni vinni!

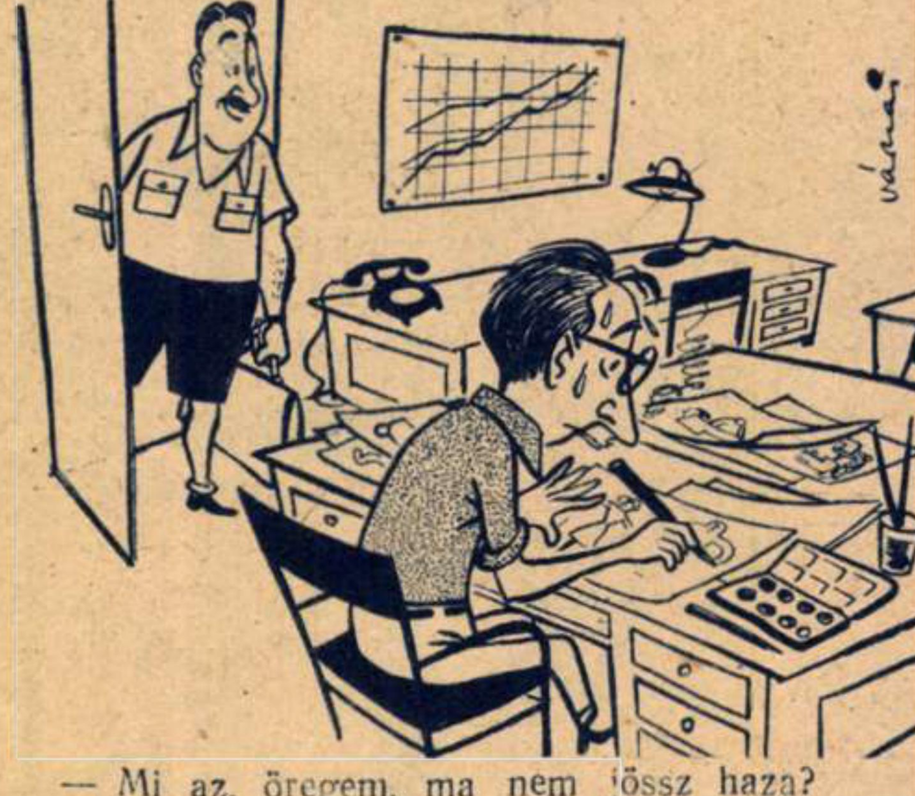
(Krokodil, Moszkva)

Jönnek a gabonavonatok Pestre

— Engedjék meg, hogy a budapesti gőzmalmok, pékek és fogyasztók nevében üdvözöljem önöket.

Aminek nem szabadna lennie

— Mi az, öregem, ma nem jössz haza?

— Nem. Az osztályvezetőm felajánlotta, hogy megcsinálom az összes üzemi faliújságok rajzait.

Lelkek és agyak ha találkoznak

Egy Sherman nevű amerikai tengernagy és egy Franco nevű spanyol csirkefogó a héten találkoztak Madridban. A találkozás után Franco a boldogságtól sikoltozva hirtelen elnyilatkozta magát a sajtó örömtől nyaldokló képviselői előtt:

— Ez a lelkek és agyak igazi találkozása volt.

Ebből megtudható, hogy Madridban nem is Sherman és Franco, hanem egy agy és egy lélek találkozott, hogy agyam meg a lelkület! Hogy Sherman lelke találkozott-e Franco agyával vagy megfordítva, erről nem szól a nyilatkozat. Úgy történhetett, hogy Franco lelke unatkozva ült keserves munkával összelopkodott palotájában, Madridban és odaszólt az éppen inspekciót tartó bérgyilkosának:

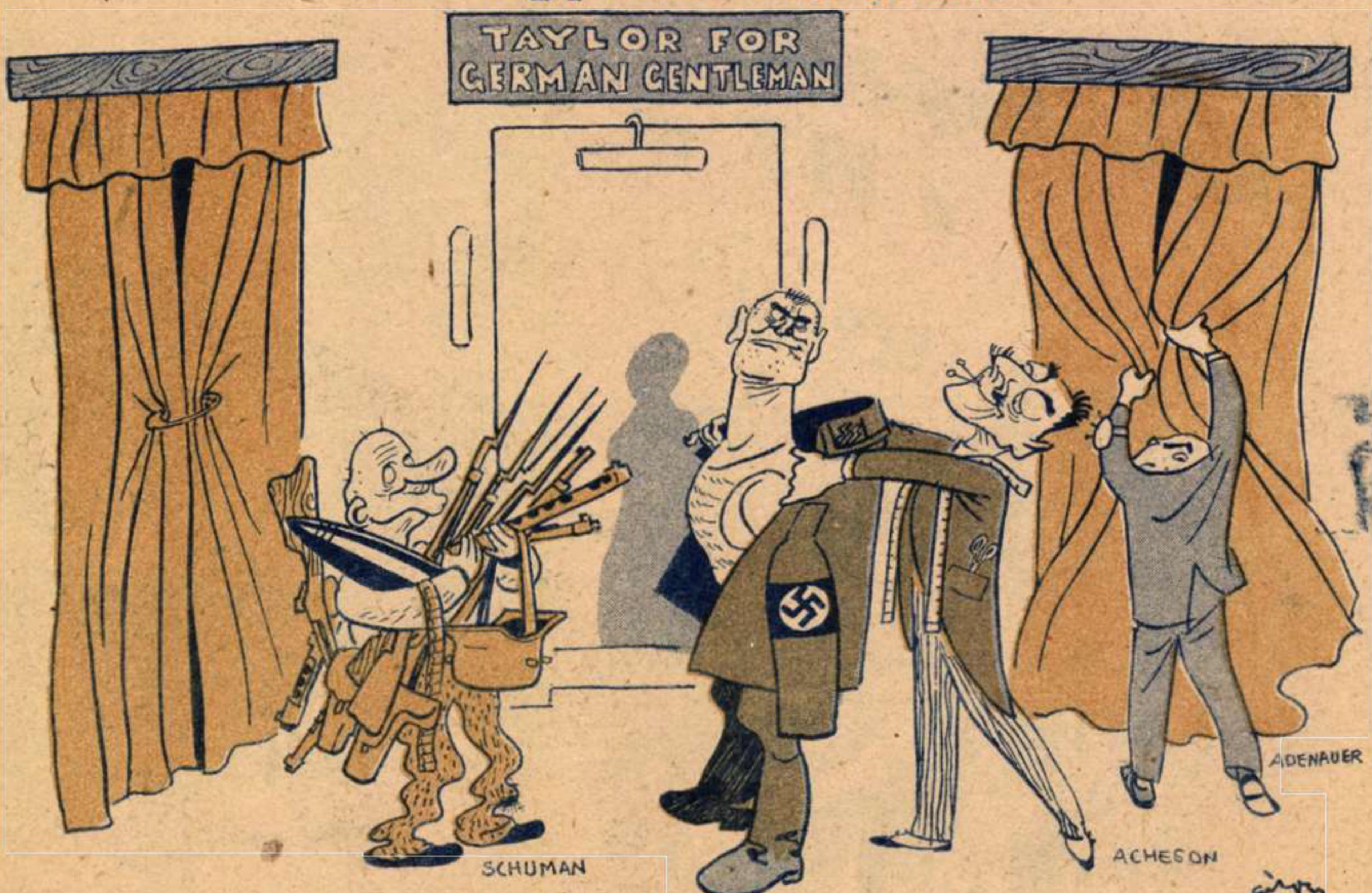
— Nézz csak ki, szógám, nem jön-e véletlenül egy lélek errefelé?

— Dehonnem, dehonnem, — mondja a szóga, — Sherman nagyságos úr lelkét látom jönni errefelé, az agya is vele van.

Nosza ugrott Franco-lélek, összecsókolta Shermannak még a lelke fenekét is. Hogy miről tárgyaltak? Hát miről tárgyalhat két ilyen lelkes agy, illetve agyas lélek? Háborúról, üzletről, emberi életekről. Nem is kellett soká tárgyalni, hamar megértették egymást lélek és agy: „Aggy néhányezer dollárt" — mondta Franco. „Adok lelkem" — mondta Sherman. Ezután a két lélek italt és nőket hozatott és addig dorbézoltak, míg az alkohol gőze el nem borította az agyukat.

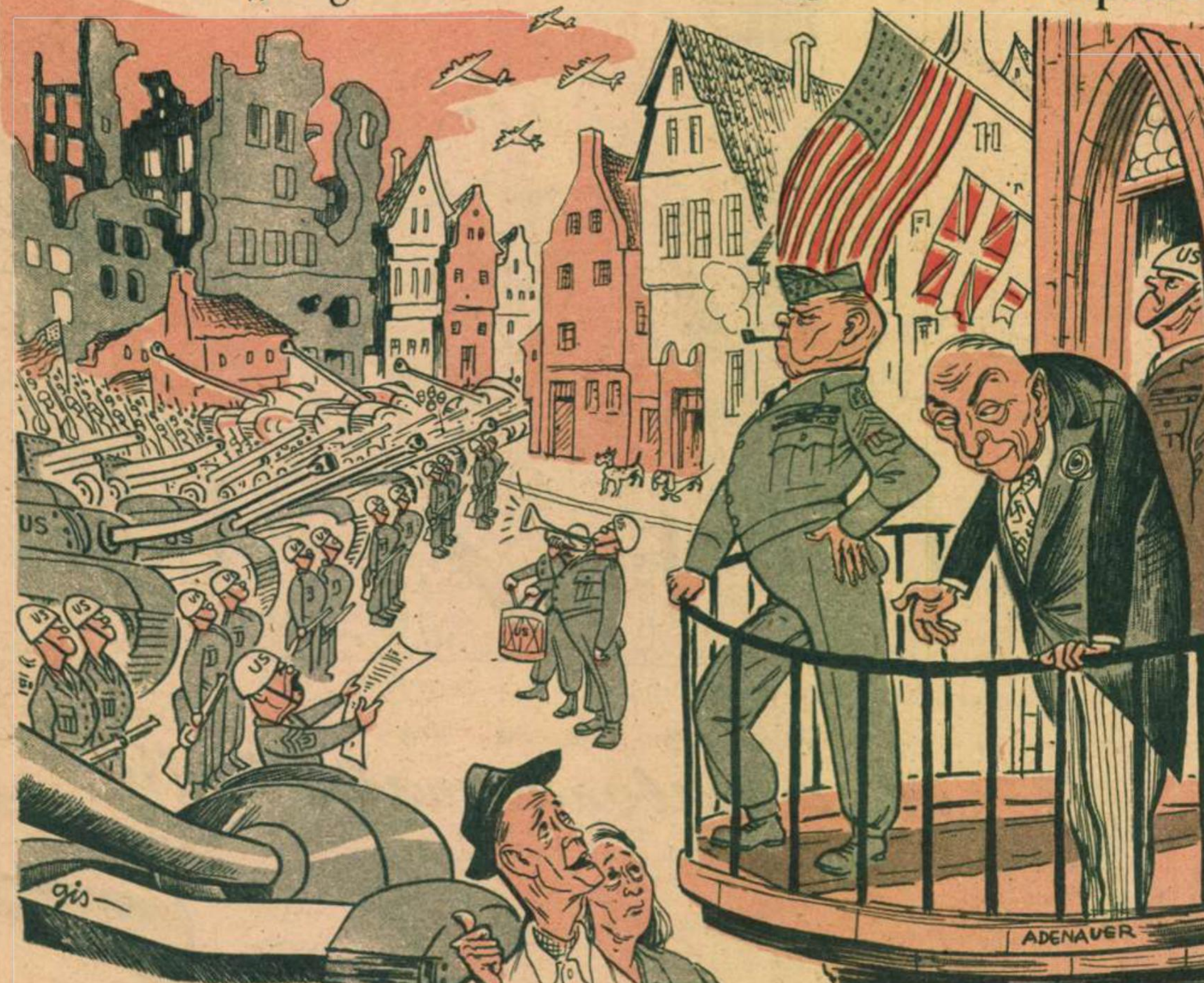
g. b.

Szégyenlős kuncsaft

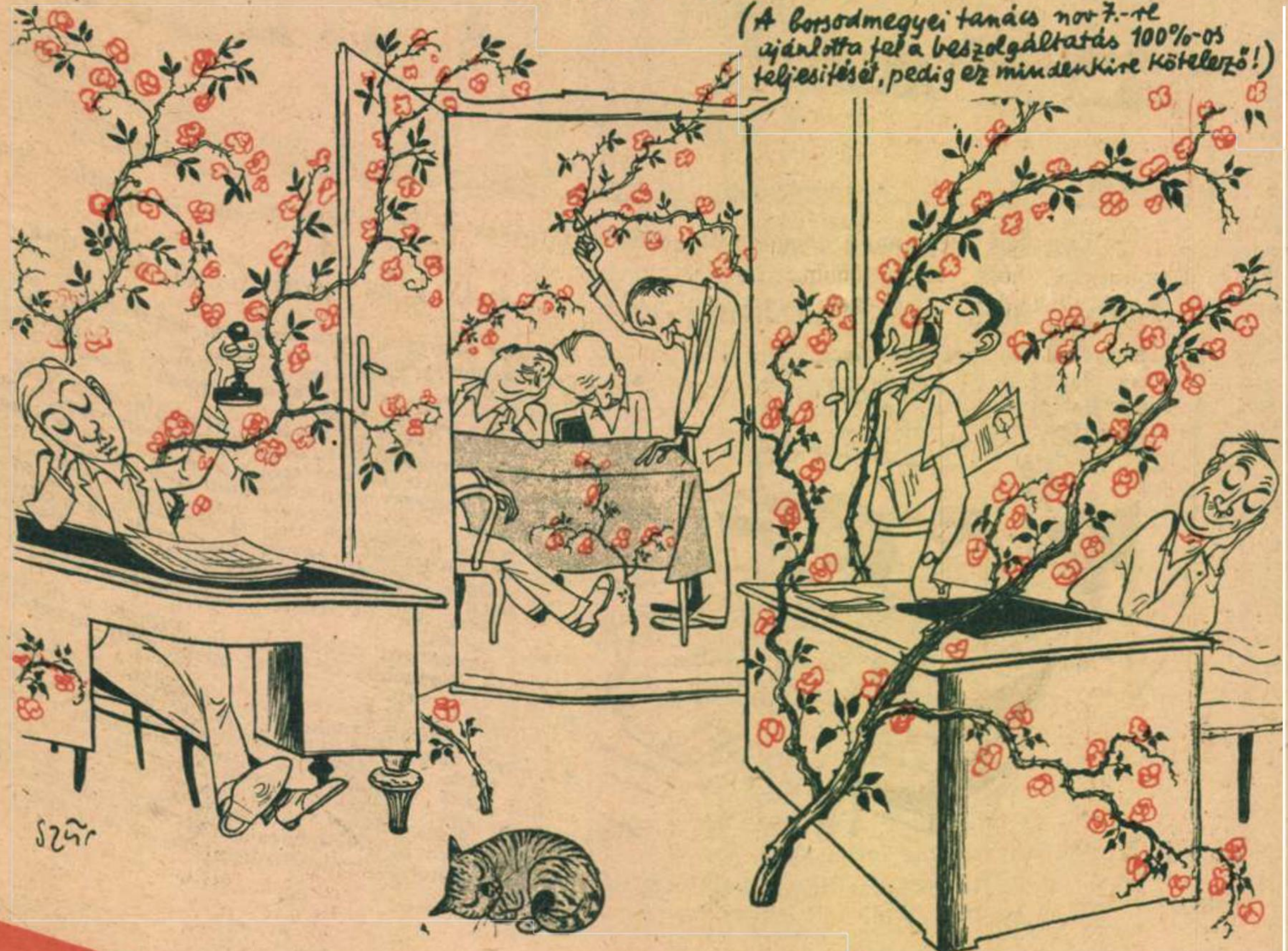
— Nyugodtan felöltözhet, behúztuk a függönyöket, senki sem lát be.

Az USA „megszüntette Németországgal a hadiállapotot“

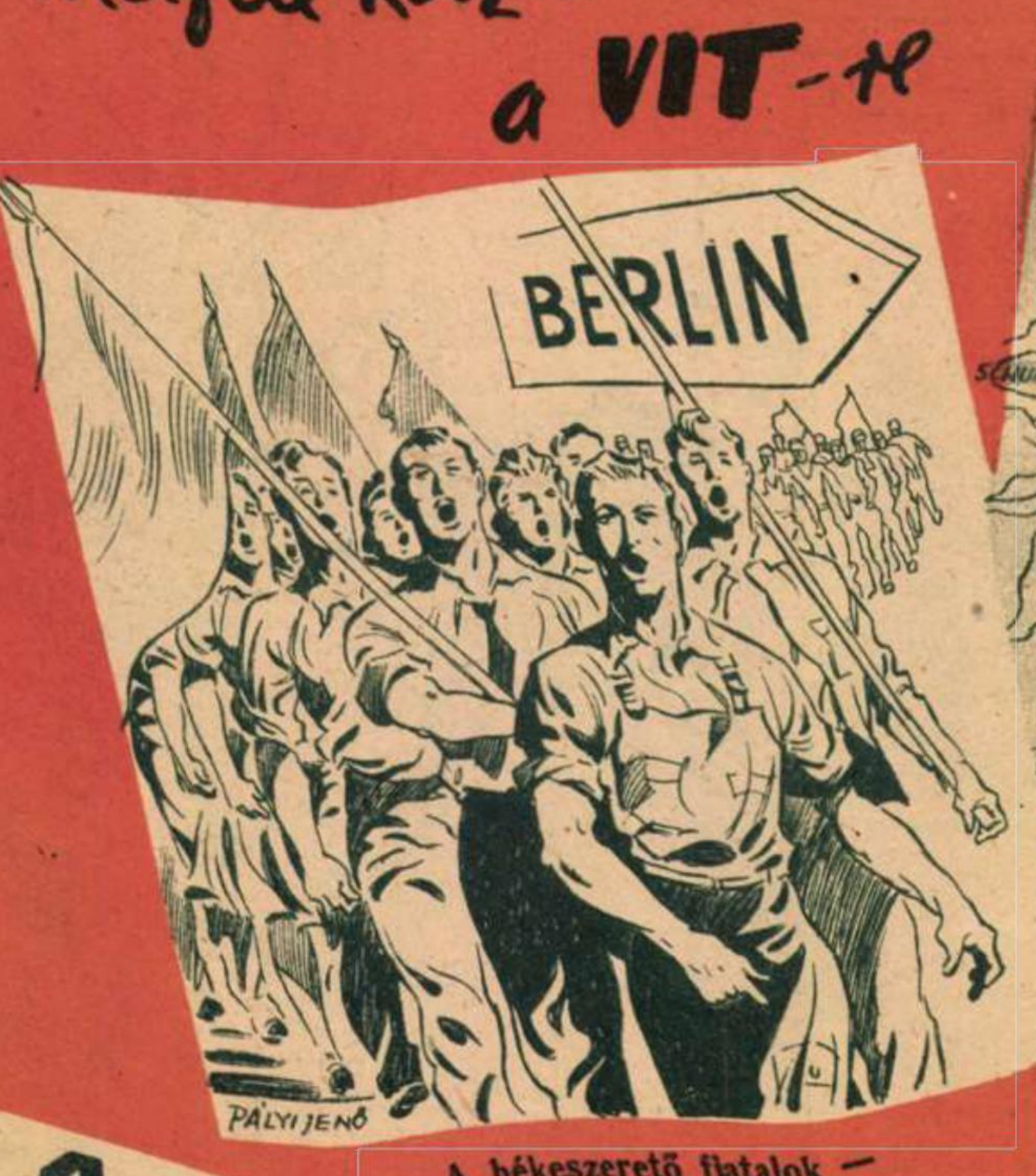
Német dolgozó: Éljen! Ezek mennek?
Adenauer: Nem! Ezek jönnek!

EZ A TANÁCS NEM A CSIPKERÓZSIKA MESÉJÉBEN VAN, SEM A HOLDBAN –

...ez a tanács itt van Borsodban!

Kétféle készülődés a VIT-re

A békeszerető fiatalok –

A háborúszerető öregek.

Urbán Ernő:

UBORKAFA

1.

SÁNTHA CÉZÁR HATALOMRA JUT

Bankó község nem világváros, még csak nem is megyei székhely, ellenben olyan állatvásárok szoktak benne lenni, hogy csak na! Amiből is mindjárt kitetszik, hogy nem minden a nagyság, fő a kiválóság!

E bölcseség fő-fő hitvallója és hirdetője pedig nem más, mint Bankó község Szaru- és Szőrgyüjtő Nemzeti Vállalatának érdemes vezetője, Sántha Cézár. Az ilyen nemes és ritka név hordozójáról azt hinné az ember, hogy legalább is kétméteres óriás, holott a valóságban az a helyzet, hogy Sántha Cézár apró, disznószemű, mitugrász kis ember. A parasztok azt szokták rá mondani: tiszta csoda, hogy a lába leér a földre.

Ám Sántha Cézár szavaival élve: nem minden a nagyság, fő a kiválóság. S a mondásban kell is valaminek lennie, mert különben hogy' emelkedett volna föl egy tegnapi kupec a mai fontos posztra, vagyis a Szaru- és Szőrgyüjtő N. V. élére? Pedig fölemelkedett, de föl ám, még hozzá olyan hirtelenséggel, hogy a kívülállók sohsemvolt, de annál hatalmasabbnak föltételezett patrónusokat kezdtek emlegetni. S ha valaki mégis szóba merte hozni Sántha Cézár kupec-multját, hát azt irgalmatlanul lehurrogták.

Nem az én feladatom, hogy Sántha úr gyors hatalomra-jutásának okait kutassam, arra azonban igenis erőt érzek magamban, hogy további működését néhány tanulságos előadásban megrajzoljam. Ezt pedig azért teszem, hogy magam is alátámasszam Balsac híres mondását, mely szerint „az uborkafára fölkapott ember olyan, mint a majom. Megvan benne a majom ügyessége is: látjuk fenn a magasban, bámuljuk a mozgékonyságát felmászás közben, de ha a csúcsra feljutott, csak a böcstelen fertájját vesszük észre.“

Sántha Cézár azzal kezdte vállalatvezetői működését, hogy hazatelefonált a feleségének:

— Böske?! Itt én, igen, igen ÉN. Képzeld: vállalatvezető lettem ... Hogy micsoda ...? Megette a fene. Semmi köze a sikerhez a te Szent Antalodnak ... Jó, jó, nem bánom, miattam akár tíz forintot is dobhatsz a perselyébe ... Nem, most nem erről van szó, hanem arról, hogy valamennyi kalapomat, érted, v a l a m e n n y i t, dobd a tűzbe ... Hogy miért? Hogy megbolondultam ..? Dehogy bolondultam meg ... Az ilyen fontos, vezetőállásba jutott egyén, mint én, csak sapkát viselhet. Igen, igen, jól értetted: s a p k á t.

S lőn, hogy Sántháné, Kucsera Böske, tűzbe veté Cézár valamennyi kalapját, a nyúlszőrt, az Edent, a zergetollas kupeckalapot, mely naftalinba téve várta az idők fordulását, de még a keménykalapot is, s vett helyébe a zsibvásáron három eléggé használt, simléderes sapkát.

Mikor pedig Sántha Cézár a leghasználtabbat, egy avas gépészsipkát (valódi bőr, mondta rá a zsibárus) a fejébe csapta s nyakkendőjét is leoldotta a nyakából, olyannyira elöntötte szívét az elégedettség, hogy még a szeme is könnybe lábadt.

— Most már nemcsak bensőmben, de külsőmet tekintve is méltó vagyok magas, bizalmi poziciómra.

S ekkor történt, hogy az ablakon kitekintve egy kajlaszarvú tehénen akadt meg a szeme.

— Legalább hatéves, — szólalt meg benne elsőnek is a polgári csökevény, vagyis a tegnapi kupec. De hamar leküzdötte hibáját s új funkciója gyakorlásába fogott. Vagyis a tehén szaruból lévő szarvát vette szemügyre. S mit látott? Azt látta, hogy a tehén egyik szarva le van törve s a törés helyén a csonk olyan forradást mutat, mint a pünkösdi rózsa bimbaja.

— Megvan! — csapott homlokára Sántha Cézár, úgyis mint a Szaru- és Szőrgyüjtő N. V. vezetője, aki első feladatának azt tekintette, hogy vezéri székét kiváló tettekkel alapozza meg.

— Megvan! — kiáltotta még egyszer és hatalmas perspektíva körvonalai kezdtek előtte kibontakozni. Globálisan és mindközönségesen.

— Kezemben a kulcs, mellyel körzetem szarutermelését soha nem látott, soha nem tapasztalt módon a maximálisra fokozhatom. S ami a fő, mert hisz a kettő dialektikus kölcsönhatása napnál világosabb, — további pályafutásomat is bebiztositom.

S azzal asztalhoz ült és a következő zseniális tervet vetette papírra:

— Tekintettel arra, hogy a természet tanúsága szerint, vagyis praktice nézve a dolgot, a tehenek szarvának hiánya sem a tejhozamot, sem pedig az állat igaerejét nem befolyásolja, határozatot kell elfogadtatnunk a körzet parasztságával, miszerint minden gazda önként, a saját és a Nemzeti Vállalat jól felfogott érdekében tehenei szarvából egyenként és összesen 10 azaz tíz centimétert lefűrészeltet. Ezáltal nemzetgazdaságunk oly nagymennyiségű, nem remélt nyersanyaghoz jut, hogy annak jelentősége egyelőre föl sem mérhető.

Sántha Cézár fejedelmi mozdulattal vetette el magától a tollat, hátradőlt a székben s lelki szemei előtt már meg is képzett a gyűlés, melyen zseniális terveit a parasztok előtt ismerteti.

Hanem erről talán majd legközelebb.

(Folytatjuk.)

Idegen „túristák“ Belgrádban

Gyilasz: Uraim, holnap külön autocar indul a bolgár határon rendezendő incidens megtekintésére.

PENGE-KÓRSÁG

(Eldühöngi egy egyénileg beretválkozó.)

— Nem jó ez a penge... Fogom a kezembe...
Delejezem szinte, hátha éles lenne?
Huzogatom szíjon, fenökövön, hosszan,
Szárazon és vizen... Rendbe hogyan hozzam?
Arcomon már kétszer fonnyadt el a szappan.
Ujra megmártózom pecsmegben és habban.
Ujra nekivágok a szőr-rengetegnek.
A kaján szőrszálak dülöngve nevetnek.
Szántom a pofámat, — hasad a barázda, —
Marad a sok szőrszál, szinte kicifrázva.
Ez már képrombolás! Ez már selejt-gyártás!
Ilyen ábrázattal vajjon járt-e már más?

— Oh, te zsilettpenge, én kegyetlen átkom!
Veled a karomat, vagy lábamat szántom,
Viszed a szőrt innen, metszed a szőrt onnan,
Csak azt nem viszed le, ami az arcon van!
Azt ollóval vágjam, vagy csipesszel szedjem?
Könyörülj meg rajtam, én egyetlenegyem!

Áztatom a szőröm, hátha megpuhulna?
Hátha kirothadna, s magától kihullna?
Áztatom hidegben, pácolom meleggel.
A készletbe új és új pengét teszek fel.
Elpattan az egyik, elreped a másik.
Így frocliznak engem a megpukkadásig.

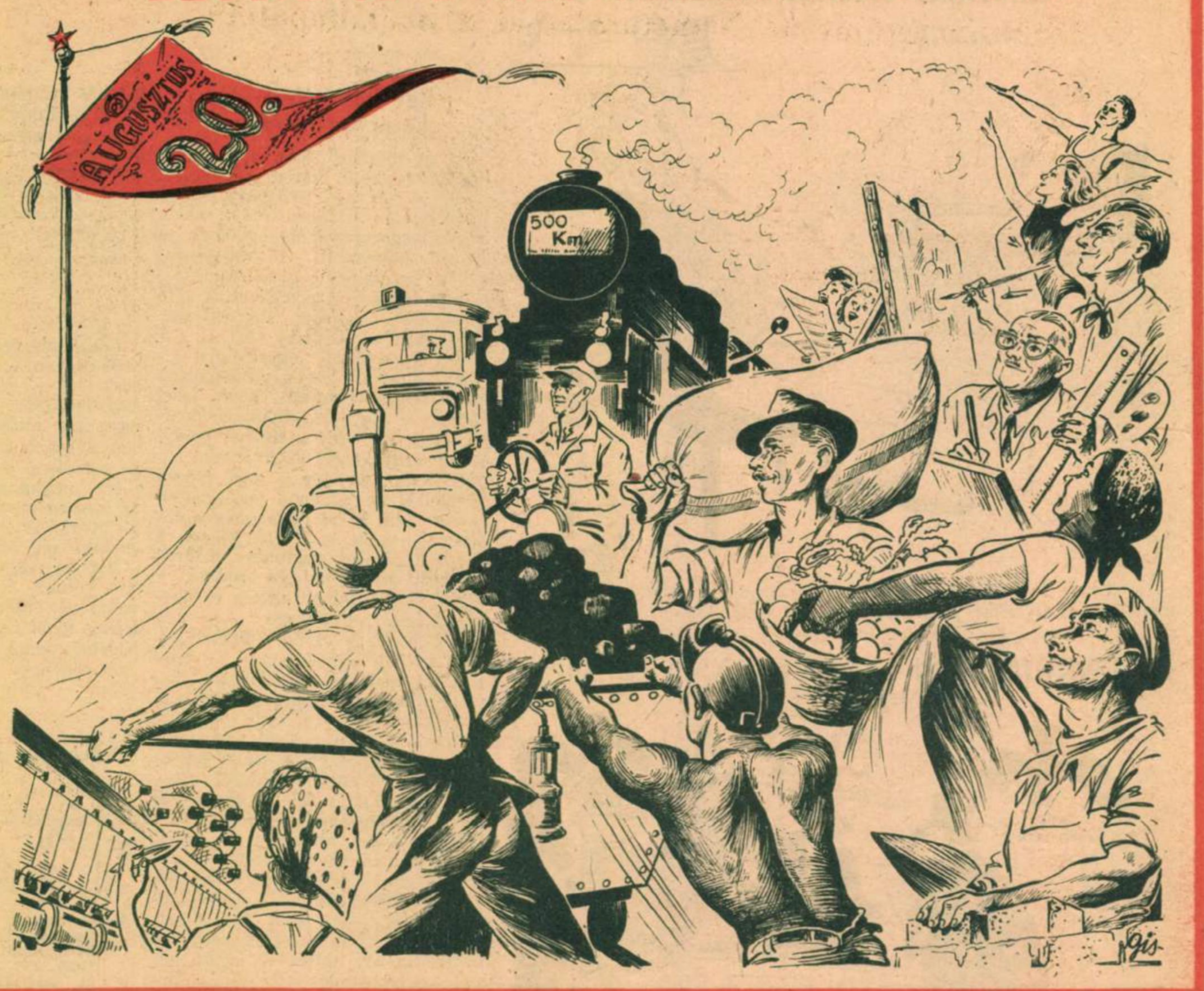
Kicsit hűtőzködöm, hogy guta ne üssön.
Kicsit megcsillapszom cigarettafüstön.
Negyedszer is kezdem a habot felkenni.
Vigaszom: a sírban, ott majd nem fáj semmi...
A tükörbe ádáz torzképeket vágok.
Fintorgok, acsargok, — no, de van is rá ok.
A zsillettel újra vakarózni kezdek.
Arcomon már sávok vannak és gerezdek.
Tetoválom magam. Ha jobban megnézem:
Futurista képet ábrázol a képem.
Valóságos metszet. Van már rajta minden.
Csak a szőr nem megy le. Csak az nem megy innen!
Irtsam, mint az erdőt? Szálanként kidöntsem?
Ki tanácsot adjon, hol van az én bölcsem?!
Baltáért kiáltok, az öklömet rázom...
Rémület fut végig az egész bérházon:
— Hisz ez megbolondult! Ön- és közveszélyes! —
Pedig nincs más bajom, csak pengém nem éles.
Végre szól egy szomszéd: — Idefigyelj, hapsi,
Ne nyúzd magad, mert a bőrödből hasadsz ki!
Vacak ez a módszer, ha habos, ha pasztás.
Ez a „házimunka", ez csak önkopasztás.
Itt a szövetkezet, tucat borbély vár ott.
Bízd rájuk a képed, soha meg nem bánod.

És csakugyan, tényleg, tyhű de meglepődöm:
Udvarias ifjak leszedik a szőröm.
Se zsebem, se engem bizony meg nem vágnak.
Borravaló elől finoman hátrálnak.
Jut az én képemre szagos rizspor, kölni.
1 forint ötvenért lehet tündökölni!

S azóta virágos a kedvem, a sorsom,
Amióta képem őhozzájuk hordom.
Államon a szőrnek nem marad a nagyja —
Tanú rá az arám, aki simogatja!

K. T. L.

ELŐRE A VÁNDORZÁSZLÓÉRT!

Ó, szegény koloráďóbogár!

— Itt a személyleírásom, meg a fényképem. Maszkirozhatom én már magamat, ahogy akarom, aki rágyújt egy Harmóniára, rögtön rámismer!

Korlátozták a kórházi beteglátogatásokat

Az ok:

— Szívem, a Stanci néni jobbulást kíván és azt üzeni, hogy elnézést kér, ma nem jöhetett el.

Élelmes gyerek

(Úttörők gyüjtik a száraz barackmagot.)

PIRÍTOTTMÁJ ÁLLVA

Serdülő korom óta szeretem a turisztikát és igaz örömmel jelentkeztem a vasárnapi kollektív kirándulásra a mohácsi hajóval.

Gyönyörű út egész Dunafüredig, nóta, dinom-dánom, egy felejthetetlen nap, úgy hogy este szinte a szívünk fájt, mikor visszafelé indultunk. És akkor kezdődött a tragédia.

Hatalmas esőt kaptunk, szinte úsztunk, sajnos a hajón ponyva nincs, az egész fedélzet rohant le az alagsorba, ember ember hátán, kiabálás és a többi és a többi. És még valami. Csodálatos illatok. Egy pillanat alatt megéheztem és iszonyú nagy vonzalmat kezdtem érezni a mesésillatú sertésalkatrészek iránt.

— Kérek egy pirított májat — szóltam a pincérnek, mert nagyon szeretem a májat. És egy korsó sört is kértem, mert azt is nagyon szeretem.

— Egy máj és egy korsó sör — ismételte a pincér. — Hol lesz elfogyasztva?

— Itt a hajón, — mondtam, mert nem szeretem a pirított májat a zsebemben hazavinni.

— Asztal van? — kérdezte most és végigmért.

— Kérek egy asztalt is a májhoz, fehér abrosszal körítve, a la Patyolat, — mondtam.

— Asztal nincs.

— De van!

— Hol van?

Körülnéztem. A terem tele volt asztalokkal. Volt vagy húsz darab, szép fehér abrosszal, ahogy én szeretem.

— Tessék — mutattam körbe a teremben.

— Az összes asztal foglalt — mondta ő.

— De én vacsorázni szeretnék. Kérek egy asztalt, ahol nem vacsoráznak.

— Mindenütt vacsoráznak. — mondta.

Ismét körülnéztem. Sehol senki nem evett. Többen kártyáztak, sakkoztak, volt, aki az asztalra borulva aludt, de vacsorázni senki sem vacsorázott. Egyik asztalnál egy pohár sört ittak, ketten, — ez volt az összes fogyasztás.

— Hol vacsoráznak? — kérdeztem.

— Itt — szólt zordan és körülmutatott.

— Az az ember például mit vacsorázik — mutattam rá egy bácsira, aki aludt az asztalnál.

— Bécsi szelet uborkasalátával és egy pohár világos.

— De nem vacsorázik.

— De vacsorázik, mert megrendelte.

Világosság gyúlt agyamban. Megrendelte, tehát elvben vacsorázik. De én is megrendeltem és én még sem vacsorázom, még elvben sem, igaz, hogy én gyakorlatban szeretnék már, de gyorsan.

— De ha megrendelte, miért nem hozzák?

— De hozzák.

— De hol és ki?

— Itt és mi.

— De mikor?

— Rögtön, — mondta és eltűnt.

Egy ideig vártam az alvó bácsi háta mögött, hogy ha evett, gyorsan leülök. De sokáig nem evett, mert nem hozták, aztán sokáig evett, mert nem akart felállni és végül nagyon sokáig ivott, mert már nem tudott felállni. Végül megérkeztünk Pestre, kiszálltunk és végre megvacsoráztam a Tejvendéglőben.

És felsóhajtottam, mikor a rakott burgonyához asztalt is adtak.

Miklósi Ottó

Amerikai filmek beszélgetnek

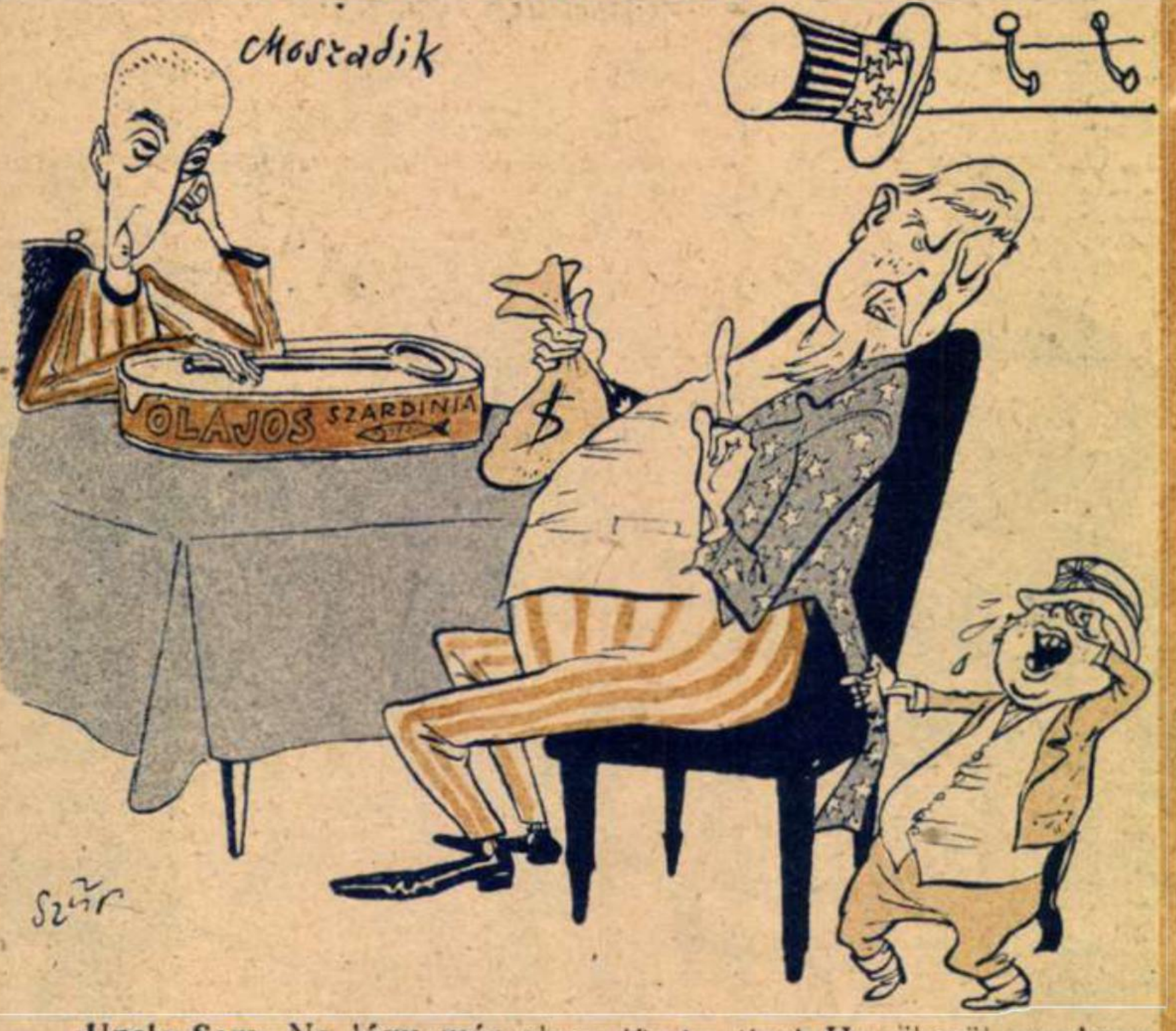
— Mondja, Miss Mabel, szeret bújócskát játszani?
— Igen. De miért kérdi?
— Akkor jöjjön velem Karlovy Varyba.. Az ott bemutatott filmek mellett elbújhatunk.

Hétfő reggel az Állatkertben

— Őr úr, szíveskedjék közölni látogatóinkkal, hogy mától kezdve a vasárnapi ennivalókat lesznek szívesek egész hétre beosztva nekünk felszolgálni, mivel a jövőben nem vagyunk hajlandók a hétfői napon kizárólag ricinust zabálni.

Az iráni terített asztalnál

Uncle Sam: Ne légy már olyan türelmetlen! Ha sikerül megkaparintanom, és jó leszel, majd engedlek egy kicsit tunkolni.

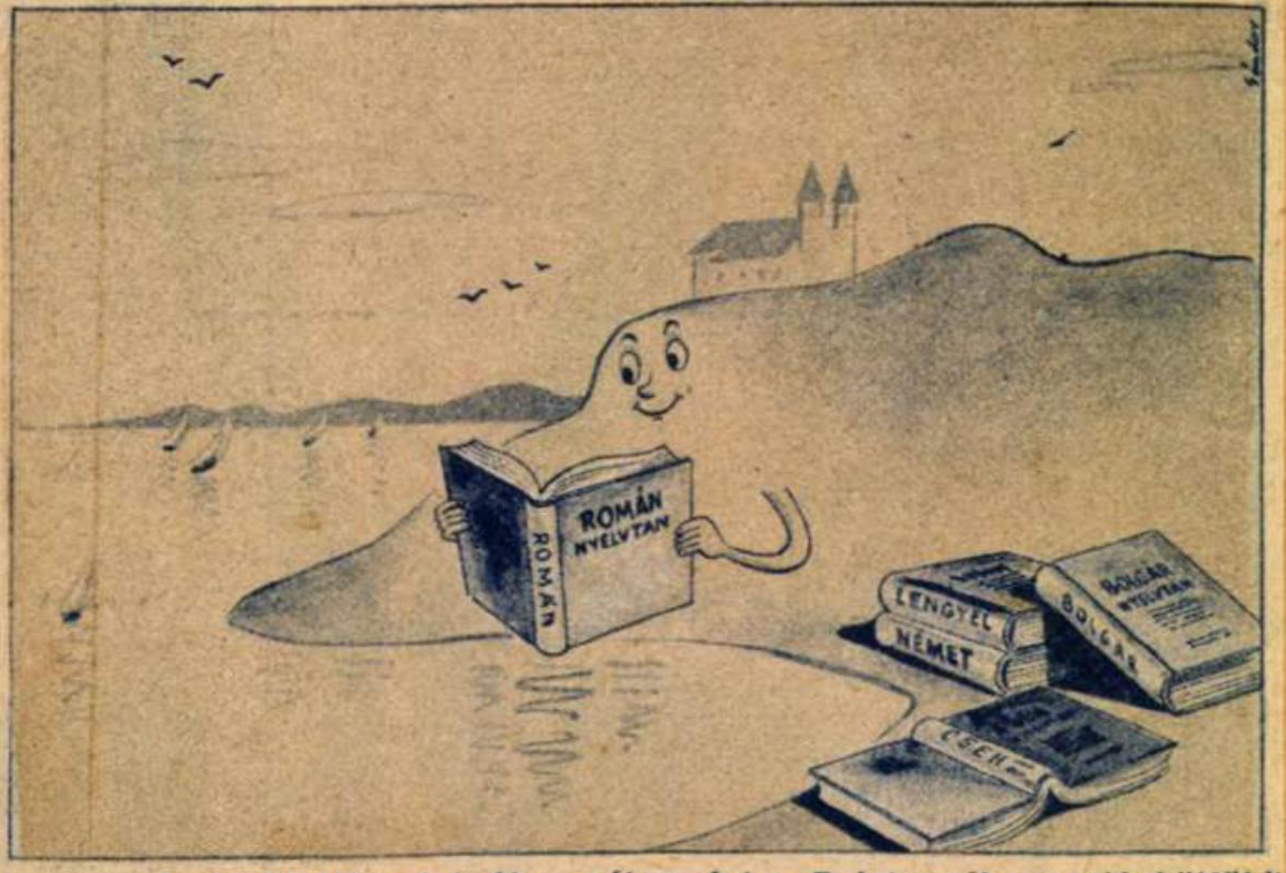
HARRIMAN ÚTI BEVÁSÁRLÁSA

Harriman: Kérek egy kő-, golyó- és záptojásálló páncélt, Teheránba utazom...

Boltos: Sajnos, igazán prima áru most nincs raktáron. Az utolsó pompás páncélomat Eisenhower vette meg, mielőtt Párizsba utazott...

Nyelveket tanul a tihanyi visszhang,

...hogy hibátlanul tudjon válaszolni a Balatonnál nyaraló külföldi vendégeinknek.

Amikor a cséplési ellenőr balkeze tudja, ...hogy mit csinál a kulák jobbkeze.

Le a bürokráciával!

Egy kártérítési ügy keserves története

Ez év március 29-én a Múzeumi Központ feladott három üvegezett táblát a karcagi múzeum címére „Törékeny" jelzéssel. A táblák 30-án megérkeztek, de egyiknek az üvege hiányzott. A csomaggal együtt kézbesített jegyzőkönyv szerint Budapesten a postakocsiba való berakodáskor valami nehezebb csomag esett rá s ezért tört el. A posta által felvett jegyzőkönyv kiemeli, hogy a feladó csomagolása ellen semmi kifogást nem lehet emelni. A jegyzőkönyv utolsó pontja azt kérdi, hogy a címzett igényt tart-e kártérítésre? Nyilvánvaló, — gondoltam —, hogy a kárt joggal követelhetem, hiszen a posta is beismeri: nem a feladó az oka a törésnek, hanem a postán, illetve a vasúton történt szállítás alkalmával esett meg a baj. Ez annyira világos, hogy naivul hittem és kértem a kár megtérítését.

Két hónapig csönd. Ezalatt — mint később megtudtam — a jegyzőkönyv ment a maga útján. (Kivizsgálták.) Május 25-i kelettel postaszolgálati levelezőlapot kaptam, melyben a helyi postahivatal vezetője a „Budapest 80-as számú postahivatalnál föladott F 890.231. rgsz. és f. évi március 30-án kézbesített sérült csomag kártérítésével kapcsolatban" felkért, miszerint a „vonatkozó kárszámlát szíveskedjek a postahivatal főnöki irodájába bevinni". Szíveskedtem: a vonatkozó kárszámlát 10.— azaz Tíz forintról(ennyi volt az üvegezés) bevittem, és azt hittem — ismét naivul —, hogy most már rövid úton markomba nyomják a tíz forintot, s az ügynek végre vége. De nem! Telt-múlt az idő, míg végül június 9-én ajánlott levelet kaptam a helyi postától a következő szöveggel:

„Budapest 80. postahivatalnál 1951. évi március 29-én Állami Múzeum, Péter László, Karcag — címre értéknyilvánítás nélkül fel-

adott F. 890.231. ragsz. 4 kg 700 gr csomagot 10 forint kártérítési igényének fenntartása mellett vette át, mert amint állítja és a felvett jegyzőkönyv is igazolja, a csomag sérült állapotban érkezett meg. A megtartott postai vizsgálat a postaalkalmazott terhére visszaélést, gondatlan kezelést nem állapított meg. Ellenben megállapította azt, hogy a feladó a csomag burkolatául a tartalom anyagának figyelembevételével nem olyan anyagot használt, mely a csomag épségét az egész útszakaszon biztosíthatta volna (?!), még abban az esetben is, ha a csomag törékenyként van kezelve. A szóbanforgó csomag törékenyként lett kezelve (?!) és a belső tartalmak egymástól ugyan kartonlapokkal voltak elválasztva, de nem volt biztosítva esetleges külső kisebb (?) nyomástól való megóvásra. Tekintettel, hogy a csomag külső burkolatára és a szállítólevélre egyszerűen csak „kiállítási anyag" tartalomnyilvánítás volt feltüntetve, mely szerint a postai felvételkor nem tudták pontosan megállapítani, hogy a tartalma a legkisebb (?) nyomás következtében már össze fog törni, és így a felvételét, illetve a csomagolását nem kifogásolták. Bejelentett kártérítési igényét tehát nem tudjuk kielégíteni. A postai küldemények felvételének, szállításának és kézbesítésének mind a postát, mind a feleket egyaránt kötelező feltételeit magábanfoglaló Postaüzleti szabályzat 108. § 7. pontja szerint ugyanis a posta nem szavatol az oly károkért, melyeket a feladó, illetőleg a címzett vagy megbízottjuk, a küldemények feladására, szállítására és kézbesítésére vonatkozó postaszabályok szem elől tévesztésével, vagy más módon, például elégtelen vagy célszerűtlen csomagolással maga okozott, illetőleg magára hárított.

Ha ezt a határozatot sérelmesnek vélné, jogában áll ellene a kézhezvételtől számított tizenöt napon belül e postahivatal útján a debreceni postaigazgatósághoz fellebbezni.

A fellebbezés első ívén 10 forint, többi ívein 3—3 forint, mellékletein pedig külön-külön 1 forint bélyegilletéket kell leróni.

Karcag, 1951. VI. 7.

Illés István s. k.
körz. hiv. vez."

Eddig a levél. De mi értelme ennek? Ha én tudom, hogy ilyen cirkusz kell a dologhoz, s a végén mégsem adják meg a nyilvánva'óan jogosnak látszott kártérítést, dehogyis kérem én! Ezt telefonon meg is mondtam a hivatalvezetőnek, s ekkor megtudtam tőle, hogy ebben az ügyben mindeddig legalább száz forintnyi értékű munka, papír, postaköltség, stb. van máris. Mi lett volna, ha még én is bürokrata lettem volna? Nyilván föllebbeztem volna s a föllebezés első ívére 10 forint, többi ívein 3—3 forint, meléi ékletein pedig külön-külön 1—1 forint pénzügyi illetéket is leróttam volna — a 10 forint kártérítésért.

Dr. PÉTER LÁSZLÓ

Kedves Ludas Matyi!

1. A Magyar Közalkalmazottak Országos Szakszervezete 1950. II. 24-én kiadta a tagjaira vonatkozó 1950. évi üdültetési szabályokat és utasítást, ennek 11. pontja alapján az üdülési hozzájárulási díjat és az üdülésre jelentkezők névsorát határidőre beküldöttük a Közalkalmazottak Megyei Szakszervezeti Bizottságához Veszprémbe.
2. Az üdülésre megjelölt idő lejárt, de a beutalójegy nem jött meg, sem értesítés, hogy — esetleg — a tömeges jelentkezés miatt későbbi időre lettünk beosztva, ezért 1950. VII. 2-án írásban kértem a szakszervezet megyei titkárát Veszprémben, hogy a pénzt küldje vissza. Válasz nem jött.
3. A szaksz. megyei titkárának Keszthelyen való megjelenései alkalmával, vagy a mi szaksz. titkárunknak Veszprémben való megjelenései alkalmával, legkevesebb 6 esetben kértük szóbelileg az ügy elintézését, de eredménytelenül.
4. 1950. XII. 4-én a szaksz. hivatalos lapja a „Közalkalmazott" szerkesztőségének írtunk ez ügyben. Válasz nem jött.
5. 1951. II. 7-én a községi tanácsnál tett panaszunkról felvett jegyzőkönyvet 342—44/1951. szám alatt elküldöttük a szakszervez. megyei titkárának Veszprémbe. Válasz nem jött.
6. 1951. III. 22-én a „Tanácsok" című lap szerkesztőségének írtunk ez ügyben, levelünket átküldötték a Közalkalm. Orsz. Szakszerv. Bpest, ahonnan VI.—268/1951. Sz./P. R. jelzéssel értesítést kaptunk, hogy ha hozzájuk és csekken fizettük be a hozzájárulási díjat, akkor közöljük a feladási adatokat. Különös e válasz, mikor levelünkben világosan leírtuk, hogy a pénzt postautalványon a szakszerv. megyei titkárságához Veszprémbe küldöttük, amint azt az 1. pont alatt említett és az általuk kiadott utasítás is előírta.
7. 1951. IV. 5-én az előbbi pontban írt válaszra közöltük ismételten, hogy a pénzt postautalványon a szakszerv. megyei titkárságához Veszprémbe küldöttük.
8. A Szakszerv. Orsz. Központja 1951. IV. 11-én kelt VI.—312/1951. Sz./P. R. jelű értesítése szerint nem látja eléggé világosan, hogy hová küldöttük a pénzt, mert azt írtuk, hogy a pénzesutalványon a címzett Közalkalm. Megy. Titkársága Veszprém, tehát nem ő hozzájuk küldöttük a pénzt.
9. 1951. IV. 9-én szakszerv. helybeli titkára a megyei titkári értekezleten Veszprémben szóbelileg megint sürgette az ügyet, erre azt kérték, hogy igazoljuk, hogy tényleg elküldöttük nekik a pénzt, mert náluk nincsen semmi nyoma ennek.
10. 1951. IV. 10-én a keszthelyi postahivatalban, ahol a pénzt feladtuk, a feladóvevények alapján reklamáltunk és 10 nap mulva bemutatták nekünk az eredeti postautalványokat, ezekből személyesen is meggyőződtünk, hogy mindkét pénzküldeményt a címzett, tehát a Közalkalm. Szakszervez. Megyei Titkársága Veszprém átvette, aláírás mindkettőn Tati M. és a szakszerv. körbélyegzője. A reklamáció 4.80 Ft volt.
11. 1951. IV. 25-én a postai reklamációról kapott 2 drb. igazolványt elküldöttük szakszerv. megyei titkárságának.
12. A községi tanács vb. megsürgette a szakszerv. megyei titkársághoz febr. 7-én küldött (lásd 5. pont) kérelmét, válasz nem jött.
13. 1951. VI. 8-án ismét megsürgette a községi tanács vb. az ügyet és kérte, hogy vagy a pénzt, vagy a postai reklamációs igazolást küldjék vissza, válasz semmi.

A hivatalunkba érkező ügydarabok nagyobbrésze sürgős, igen sürgős, ma, azonnal, rögtön, postafordultával, esetleg pár napos határidő jelzéssel érkeznek, mi lenne, ha mi is hasonló gyorsasággal intéznénk különösen a begyűjtési ügyeket?

Szíveskedjék tanácsot adni, mit tegyünk, hogy az általunk befizetett és fel nem használt pénzt visszakapjuk.

Keszthely, 1951. július hó 5.

Szabadság!
Bedő József
közs. nyilvántartó.
Danielisz Sarolta
közs. gépíró.

Egy éj Székesfehérváron

Hivatalos ügyben néhányszor leutaztam Székesfehérvárra. Legutóbbi utam alkalmával nem tudtam hazajönni s ezért szállást kerestem a városban. Székesfehérvár körülbelül harmincezres lélekszámú város, de szállodája nincsen. Mit tehetünk mást, ketten voltunk, elmentünk a városba alvóhelyet keresni, ami abból állt, hogy az utcán megszólítottuk az embereket és megkérdeztük: „nem tudnak-e valahol egy kiadó szobát egy éjjelre?" Közben pedig szidtuk a székesfehérváriakat, hogy nincs egyetlen egy szállodájuk sem. Végre valaki azt mondta, hogy tud egy kiadó szobát és elvezetett egy lakásba, ahol egy alaposan kifestett nő fogadott minket, akiről a későbbiekben kiderült, hogy nem dolgozik, hanem ágykiadásból él.

A szoba rettentő piszkos és rettentő büdös volt, mert jövetelünkkor a szállásadónőnk éppen hagymát pirított. Az ágyazás a következőkből állt: az ágyon lévő hallatlanul piszkos (fekete) ágyneműt felrázta és egy régi függönyt dobott oda takarónak. Miközben velünk foglalkozott, egy újabb éjszakai vendég érkezett, akit a lakásadónő örömmel fogadott. Ennek is felállított a konyhában egy díványt és mivel annak párnarésze nem volt, egy bőröndöt tett fejpárnának. Ezután egy negyedik díványt hozott be a szobába s azon feküdt le tizenhárom éves fiával együtt. A szobában a falon négy szentkép lógott és a vendégek számára hasznos olvasnivalóként egy Prohászka Ottokár-könyv feküdt az asztalon.

Reggel személyenként 15 forintot fizettünk, mert: „hiszen olyan nagyon kell a pénz ebben a drága világban!"

Székesfehérvár megyeszékhely, sok idegen megfordul ott. Kívánatos volna egy szállodát építeni, azt hiszem, akadna elég szállóvendég. S nem volnánk kitéve az ilyen ágykiadók zsarolásának, és nem kellene ilyen körülmények között eltölteni az éjszakát.

Szeretném, hogyha a tanács segítene ezen a hiányosságon.

Győri Imréné
Bp., II., Kapás-utca 48—50.

Aki fején találta a szöget!

Kardos János kartárs, az újítási osztály kitűnő könyvelője belépett hivatalfőnökének dolgozó szobájába. Várnia kellett, mert a főnök telefonált, majd az alig tizenötpercesre nyúló rövid beszélgetés befejezése után a főnök Kardoshoz fordult:

— Foglaljon helyet!

A kitűnő könyvelő helyetfoglalt.

— Mit óhajt kartárs? — kérdezte Kardos azonnal a tárgyra térve — ami kissé szokatlan volt ebben a hivatalban — de beleszólt a telefon.

— Bocsánat — mondta a hivatalfőnök. — Egy pillanat.

Felemelte a kagylót, majd egy rövid, tizenkétperces beszélgetés után csengetésre alkalmas állapotba helyezte a készüléket.

— Szóval miről van szó? — kérdezte.

— Kartárs — vett egy nagy lélekzetet a fiatal könyvelő — a múlt hónapban benyújtott újításom...

Ebben a pillanatban újra csengett a telefon.

— Bocsánat — mondta olyan szellemesen a hivatalfőnök, ahogy csak tudta. — Egy másodperc az egész!

Ámbár kilencszázhatvan másodperc telt el, utána mégis bájos mosollyal fordult Kardos felé:

— Szóval miről is van szó? — kérdezte angyali türelemmel, ami szintén szokatlan ebben a hivatalban.

— Arról, hogy a múlt hónapban...

Ismét belecsörömpölt a telefon, a hivatalfőnök füléhez emelte a kagylót.

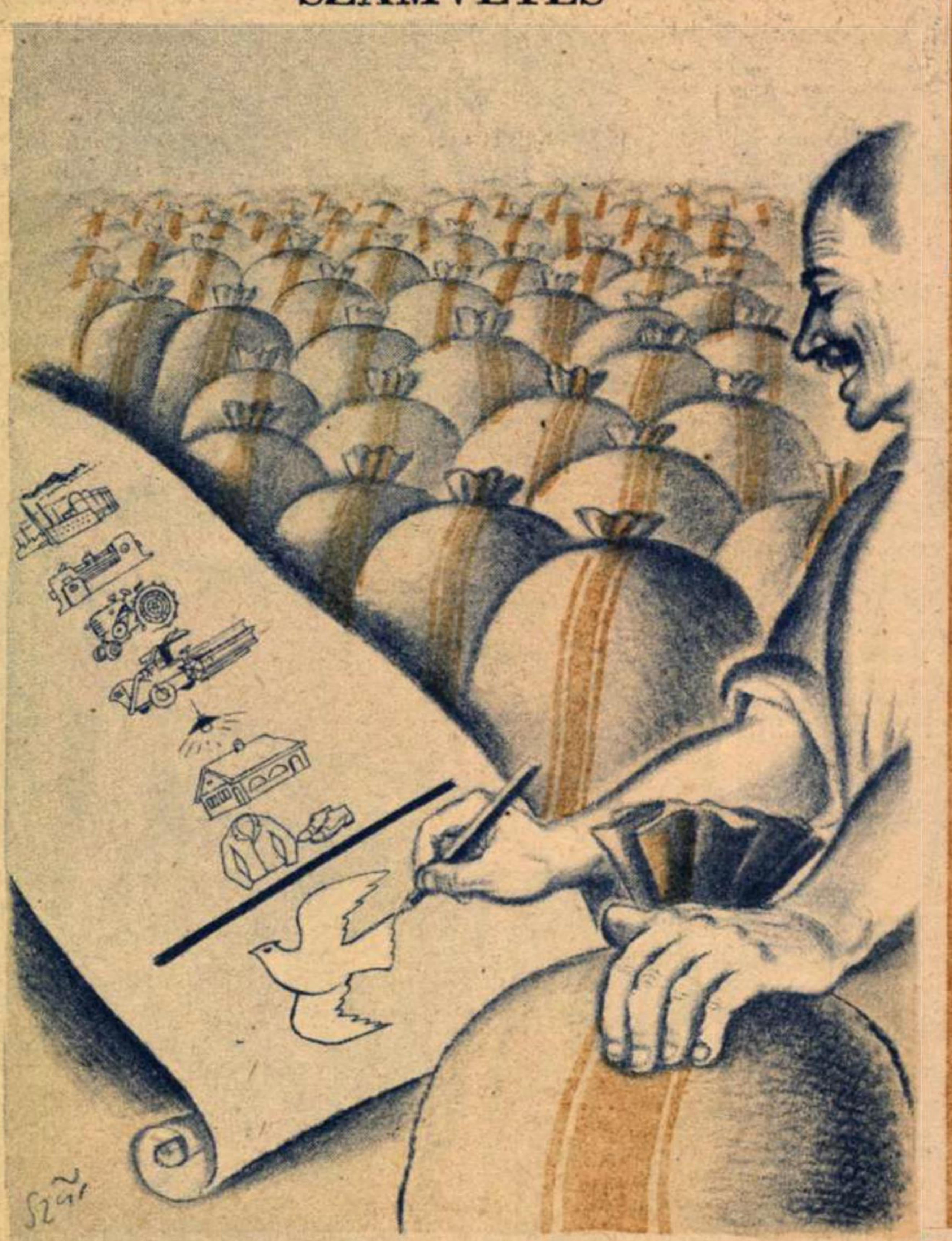
— Halló! Itt...

Kardos ezt már nem várta meg. Fürgén felpattant és már az ajtóból szólt vissza...

— Nincs időm várni, kartárs! Visszamegyek a szomszéd szobába és én is felhívom magát telefonon!

Sz. I.

SZÁMVETÉS

Magánszektor Sajóalsófelsőörsön

Kitűnően működő szövetkezeti vendéglő van Sajóalsófelsőörsön, de van ott egy kis kocsma is, amelyet János bácsi vezetne, ha tudná. Egyedül él, nincs ideje árubeszerzésre, kiszolgálásra és a kocsma rendbentartására. Gyakran tanácsolták néki, hogy lépjen be a termelőszövetkezetbe, lenne ott számára elég munka. Hívták a szövetkezeti vendéglőbe is, de ő makacsul tovább küszködik a kis kocsmával. Ide tévedtem be a napokban:

— Kaphatok rántottát, vagy keménytojást, meg egy kis bort?

— A tojás elfogyott. A bor még nem érkezett meg.

— Volna egy korsó söre?

— Az nincs.

— Zsemlye?

— Azt nem tartok.

— Adjon egy pohár szódavizet.

— Az előbb adtam el az utolsó pohárral.

Elmentem. Már közel jártam a vasútállomáshoz, amikor János bácsi utólért:

— Elfelejtettem megmondani, hogy málnaszörp sincs.

— Ezért szaladt utánam?

— Tudtam, hogy valamit elfelejtettem megmondani. Persze, jobb lenne, ha tarthatnék valami alkalmazottat, akkor nem kellene magamnak a vendég után futni, de a kocsma csupa ráfizetés, nekem kell mindent csinálni.

A vonatról láttam, hogy János bácsi visszafelé menet megáll, megfordul és felém néz.

Biztosan elfelejtette megmondani, hogy gomolya sincs...

(sti)

Aki nem Makszimenko módszerével épít

— Miért sír, kislány?

— Mert maga miatt kell megint elhalasztanom az esküvőmet.

— Mi közöm van nekem a maga esküvőjéhez, kislány?

— Ebbe a házba fogunk költözni...

Aminek nem szabadna lennie

— Na, ez az utolsó prémium, amit ebben a gyárban kaptam.

— Miért? Elhelyeztek?

— Nem engem, hanem a haveromat, aki eddig mindig kiutalta.

Jenkik Európában

Emlékeztetőül!

Pablo Picasso barátai nagyon csodálkoztak, hogy a hitleristák, amikor bevonultak Párizsba, nem bántották a híres festőművészt. Ezzel szemmelláthatólag az volt a céljuk, hogy megnyerjék Európa közvéleményét.

A Wehrmacht tisztjei a megszállás alatt gyakran felkeresték a festő műtermét. Picasso e hivatlan vendégek mindegyikét szótlanul fogadta és némán vezette végig a műtermen.

Búcsúzáskor a „vendégnek" a festő a spanyol város; Quernice romjait ábrázoló híres képének reprodukcióját adta át, melyet a fasiszta légierő tett tönkre.

Az „ajándék" átadása után Picasso változatlanul csak ezt az egy szót ismételte:

— Emlékül!

Egy alkalommal a megszálló hatalmak képviselője, — a titkosrendőrség ügynöke — elment a festőhöz és a képre mutatva ezt kérdezte:

— Ez az ön munkája!

— Nem, felelt Picasso, — ez az ö n ö k munkája!

— Mondd csak, igaz az, hogy Truman angolul beszél?

— Ostobaság! Hogyan mondhatsz ilyet! Attlee beszél amerikaiul!

— Acheson sokkal hiúbb, mint Washington volt.

— Miért gondolod?

— Washington az angol gyarmatokból amerikai államot, Acheson viszont Angliából amerikai gyarmatot csinált.

Zsíros úr „tépelődik"

— Azt a keserves mindenségit! Hát miért nem lehet nálunk egyszer sáskajárás?

ÖNTUDAT

(Megtagadták a hadianyaggyártást a Five-Lill-i francia gyár dolgozói.)

Tőkés: Nem gondol a gyerekeire, amikor megtagadja a munkát?
Dolgozó: Éppen azért tagadom meg, mert rájuk gondolok.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Meteorológiai újítás: típusprognózis, mindenütt alkalmazható, mindig beválik

Várható időjárás: a hőség tovább tart. Helyenként felhőátvonulások, itt-ott csapadékkal, esetleg zivatarral. Keletről a meleg csökken. Élénkülő szél.

— Igaza van a jelentésnek, a hőség tovább tart.

— Lám, megmondta a prognózis: felhőátvonulások! Úgylátszik, helyenként vagyok.

— Á! Úgylátszik itt vagyok, mert csapadék van.

— Tudnak ezek a meteorológusok! Valóban itt a zivatar!

— Íme, csökken a meleg. Megmondta az időjárásjelentés!

— Vigyázhattam volna jobban. Benne volt az időjóslatban, hogy az ország egyes helyein élénkülő szél lesz.

Ludas Matyi a váci FORTE gyárban

BARÁTSÁGOS ARCOT KÉREK!

Az ember bemegy a fényképészhez és közli, hogy meg szeretné magát örökíteni az utókor számára, hogy felejthetetlen bajuszát kétszáz év mulva is csodálhassák a késői rokonok. Ahhoz, hogy arcunk csodálatos mása megörökűljön, szükséges mindenekelőtt egy ilyen arc, azután fényképezőgép és fotopapir. Bennünket most csak az utóbbi érdekel, mert ezt gyártják itt, a Forte-gyárban, ebben a kis gyáracskában, amely mégis nagy szerepet játszik a magyar fényképezés életében.

Végigkísértük a fotopapír gyártásának folyamatát. Láttuk, amint az alapanyagot beöntik egy nagy üstbe, ahol addig főzik, ameddig kell, majd kiöntik egy ide-oda kanyargó szalagra. Ez a szalag hol hideg övezeten, hol trópikus éghajlatú övezeten fut keresztül, mindvégig koromsötétben s ennek ellenére mégsem téved el. Mire a szalag végére érünk, már kész is a papír, amit csak fel kell vágni megfelelő nagyságra, aztán „roInizzák", felkerül a „spulnira", ráragasztják a védőjegyet és már jöhet is a vevő a barátságos arccal, s megörökítendő bajuszával.

A mi barátságos arcunk azonban nem sokáig maradt barátságos, mert meghallottuk, hogy a gyár, fennállása történetében először, lemaradt a versenyben. Úgy hírlik, hogy nem a dolgozók jó igyekezete körül van a hiba, hanem másutt. Az az átkozott védőjegy! Az az oka mindennek. Így nevezik azt a papírt, amely a filmet beborítja. Ezt a titokzatos védőjegyet egyelőre kénytelenek vagyunk külföldről behozni. A szállított áru selejtes s ez okozza a lemaradást. De amint hallottuk, a gyár laboratóriumában már folynak a kísérletek a hibák kiküszöbölésére és reméljük, mire legközelebb meglátogatjuk a Forte-gyárat, nem kell tőlünk barátságos arcot kérni már, mert lesz nekünk.

Ez nem az elvarázsolt kastély titokzatos folyosója. Ez a sötét folyosó a hűtőkamrák között húzódik végig a gyárban, és olyan sötét, hogy nemcsak az orrunk hegyét, de a tövét se láttuk. Egymás kezét fogva csoszogtunk a piros lámpácska felé, amely az út végén pislákolt s amely azt jelezte, hogy egy még sötétebb folyosó következik. Lépésről-lépésre vártuk, hogy most jön a buktató, most indul meg alattunk a padló, most esünk egy gödörbe, vagy most kapunk egy irtózatos pofont és még azt se tudjuk, hogy kitől. Szerencsére ilyen meglepetések nem értek.

Szenttornyai Ferenc elvtársat nem az MHK-án ábrázoljuk, hanem az üzemben, amint éppen a versenynyilvánosságot fejleszti. Mikor ugyanis megtudta, hogy kíváncsi Ludas kijön az üzembe, rohant mindenkihez a legfrissebb versenykiértékeléssel, nehogy azt mondjuk rá, hogy elhanyagolta a munkáját. Mi ezt a világért se mondjuk. De vegye úgy, mintha a Ludas Matyi mincen nap kijönne a Forte-gyárba.

Bemegyünk az egyik terembe. Mintha Afrika kellős közepére kerültünk volna. Plusz ötven fok, ha nem több. Homlokunkról niagarázik a verejték. Sajnáljuk, hogy nem hoztunk magunkkal fürdőruhát. Átmegyünk a másik terembe, itt viszont olyan az éghajlat, mintha az Északi Sarkra kerültünk volna. Örülünk, hogy nem hoztunk magunkkal fürdőruhát. A hideg dermesztő, a fogunk vacog és csak a fókák hiányoznak. Mínusz hány fok? Tíz? Vagy húsz? Csak annyi biztos, hogy kaptunk egy jó kiadós náthát.

MINT A MIMÓZA.

A mimóza érzékeny, gyengéd virág, és Miklósi Andrásnét ehhez a virághoz kell hasonlítanunk, mert Miklósiné minden bizonnyal a legszégyenlősebb sztahanovista az országban. Amikor beszélgettünk vele, a világért sem nézett volna ránk, és semmi pénzért nem akart mondani egyetlen egy bíztató szócskát sem. Nem tudjuk, hogy miért? Ha rosszul dolgozna, állandóan elkésne, nem végezne semmiféle társadalmi munkát, akkor mondanánk, hogy jogos is ez a szégyenlősség. De Miklósiné az üzem egyik legjobb dolgozója, szakszervezeti bizalmi, az MNDSz-ben is dolgozik, tehát nincs oka szégyenlősnek lenni, sőt, büszke lehet az eredményeire. Egészen biztos, hogy mire legközelebb kimegyünk a Forte-gyárba, Miklósi Andrásné szégyelni fogja azt, hogy valamikor ilyen szégyenlős volt.

Turi Menyhért párttitkár elvtárs az újkori Harun al Rasid. Ha fotoszaküzletet lát, akkor mint vevő bemegy és érdeklődik a Forte-filmek iránt. Megkérdezi, hogy mi a panasz, kielégítő-e az ellátás satöbbi. Harun al Rasid elvtárs, alias Turi elvtárs a legközelebbi taggyűlésen számol be az álruhában átélt érdekes, és néha nem is veszélytelen kalandjairól.

EGY ÜZEM, AHOL NINCS KÉSŐNJÖVŐ.

Megkérdeztük, hogy van-e sok későnjövő az üzemben. Kérdésünket nem is értették. Értetlenül néztek ránk, mintha nem is magyarul mondtuk volna, hanem hottentottául. Megismételtük a kérdést. Akkor sem értették meg és kérdően néztek egymásra. Kiderült, hogy a Forte-gyárban nem ismerik a késönjövő másnol túlságosan is ismert figuráját. Ez a szó, hogy késönjövés is teljesen ismeretlen előttük, mert a Forte-gyár dolgozói tudják, hogy mennyi kárt okoz népgazdaságunknak egy-egy elveszett perc, és mert...

Mert van egy portás bácsijuk, aki jó ember, de rettentő szigorú. A hangja olyan, mint annakidején a zupásőrmestereké volt. (?!)

Mi is vigyázzban álltunk előtte, s csak a feltett kérdésekre mertünk válaszolni. Miután leigazoltatott minket, majdnem szalutáltunk és aztán leléptünk.

A késönjövők fajtája is azért tűnt el, mert senki nem mert szembeszállni a portás bácsival, s annak irtózatos haragjával. Úgy félnek tőle, hogy jöhet hóvihar, égzengés, tűz és víz, nem késnek egy percet sem, mert mi az a kapus haragjához képest?! Ki meri vállalni azt a kockázatot, hogy oda áll elébe rapportra?

A késönjövő ismeretlen fogalom lett a Forte-gyárban.

Mikor elmentünk, jelentkeztünk nála kimenőért. Úgylátszik jókedvében találhattuk, mert a kilépést simán megkaptuk.

Elekes Mária a fogröntgenben nemrég megdöbbentő felfedezést tett. Rájött arra, hogy két keze van! Addig csak a jobbkezével dolgozott, s akkor felfedezte a balkezét! Rájött arra, hogyha a munkáját jól megszervezi, akkor mind a két kezével egyszerre dolgozhat a fogröntgen-gépen. Azóta kétszer annyit csinál, mint annakelőtte. Mindenki azt mondja: milyen egyszerű újítás! Hiszen ez mindenkinek az eszébe juthat! Erre nem nagy kunszt rájönni! És mégis, addig, míg Elekes Mária fel nem fedezte a másik kezét is, addig senki nem jött rá a Forte-gyárban, hogy két keze van. Elekes Mária ma már sztahanovista!

JÓ ÉTVÁGYAT!

A jó étvágy fontos dolog, bár aki a gyári kosztot élvezi, ritkán rendelkezik vele. Ugyanis az ebédnek talált különböző anyagok a kellemes nyálcsorgatást nem tudják megindítani, s a kóstoláshoz csak a merészebb, vállalkozó-szellemű egyéneknek van mersze. A kosztot különben a váci Üzemélelmezési N. V. szállítja s köszönőlevelet, a fentiek után nyugodtan állíthatjuk, még egyetlen egyet sem kapott érte.

Mellékelt képünkön az üzem vegyésze elmélyülten tanulmányozza az aznapi ebédet, hogy végre hitelt érdemlően megállapítsa: kelkáposzta, babfőzelék, mákos tészta, vagy paradicsomfőzelékként kell-e elfogyasztani.

Ezek a szaktársnők azt vizsgálják, hogy nincs-e a papiros között selejt. Nem látni mást, csak egy piros lámpát, amivel a papírokat vizsgálják át, két mozgó kesztyűt kéz nélkül, egy rózsaszín fejet nyak és test nélkül és a többi minden a legsötétebb sötétségbe burkolódzik. Gyengeidegzetűek ne nézzenek ide!

REJTVÉNY? REJTÉLY?

Az alábbi képecske nem rejtvény és nem is rejtély, mindössze a pesti és vidéki fényképező „öröme". Ez az öröm úgy jelentkezik, hogy gyanútlanul elkezdünk fényképezni, beállítjuk a masinát és az egyént, akit lekapunk, utána elkattantjuk, amit el kell kattintani és már kész is az „öröm" és a kép. Az „öröm" az, hogy a védőszalagon feltüntetett kezek és számok egyaránt rajta maradnak a képen. Bizony ilyesmi is előfordul. Hát ezen kell a Fortenak segíteni, mert annak senki nem örül, hogyha a menyasszonyának ajándékozandó képen egy óriási kéz mutat a fülére és a mellkasára egy nagy kettest varázsolt a masina. Ezen a hiányosságon lehet segíteni és kell is, ha nem akarják, hogy lemaradjanak a versenyben.

A NAGY-DUNA MENTÉBEN

A Forte papírgyár területén épült fel a Forte filmüzem, fenyvesek és gyümölcsös között, olyan mint egy szanatórium. Elméletben már január óta dolgozik ez a gyár, de gyakorlatban még nem, pedig már július vége felé járunk. Mi a magyarázat?

Kezdetben vala a terv, de a tervezők nem kalkulálták bele annakidején a teremtésbe a különböző hosszúnevű szerelővállalatokat, amelyek nem készültek el idejére, és ezért lőn a baj, s elég sokáig lőn, mert még most sem akar vége szakadni.

Kezdetben vala még a tervező is, de a tervező kicsire tervezte az épületet. Úgylátszik azt gondolta, hogy sok jó ember, és sok jó film kis helyen is megfér. Miután megtervezte az épületet, megpihent babérain.

A filmcsináláshoz víz is kell. Mondták: legyen víz! És nem lett. Kutakat ástak kétszázötvenezer forintos költséggel, és aztán be akarták temetni, mert nem találtak vizet.

A hetedik hónapban felmerült a nagy kérdés: miért építették fel a gyárat pont a Duna mellé, mikor mindenki tudja, hogy a filmcsinálásnál kárt okoz a nedves, párás levegő. Mindenki tudta, de senki sem tudta.

A gépek állnak. A gyárépület is áll. A mérnökök is állnak és a fejüket vakarják. De az idő csak nem akar megállni, és szinte repülnek a napok, hetek, hónapok. Ki itt a hibás?

Nem ér a nevem, ipi-apacs egy-kettő-hármat játszanak a különböző vállalatok, mikor felelősségre vonják őket, hogy miért nem dolgozik már a gyár, miért eszi meg a gyártáshoz szükséges sósvíz a motorokat és, hogy miért szerelték fel össze-vissza a csöveket a műhelyekben, satöbbi...

Áll a gyár a Nagy-Duna mentében, de meddig?

Jövő héten: a CSEPELI Martinban